

Kotiteollisuus, Veisu

On tyyliä piha,
ei nyt silmujakaan puissa.
Ja vaikka on jo kevyt,
pohjoisviima tuntuu luissa.
Sen mukana kiroukseni
raikaa vielä kauas.
Nyt kuuntele se kerran,
sillä pian olen haudas.

Sohvalla vain makailin
ja kuorsasinkin isin.
Jos akka rupes motkottaa mietin,
joko lisiin.
Join pullon viinaa perjantaina,
kaksi lauantaina
ja krapulassa formuloita katoin sunnuntaina.

No sitten akka perkele
otti jonkun toisen.
Min pullon avasin ja perin heti join sen.
Ja aikani kun ruikutin:
"Kai toivoo meillä vielä on?"
akka meni hommaamaan
lhestymiskiellon.

Tuli vähän maisteltua.
Turvauduin kinni,
katosin kiertoradalle
m moneen viikon rikkiin.
Mietin, että mitä en teen elämällä.
Olin kai jo kuollut mutta silti olin tällä.

Mopo karkas käsistä,
sekoilin tällä tuolla.
Mäni talot, autot, kun viinaan koitin kuolla.
Mut perkeleeseen hitaasti
kossu tappaa miehen.
Jin kylille rimpuilemaan
jonnekin puolitiehen.

Lhibaarin pidetyin
en ollut sanomista.
Tuli siellä, loput voitkin lukee alibista.
Selvittelin veltin
kirveellä, halolla.
Ja lisäksi sain selvittää poliisitalolla.

Nyt istun kiven siivessä ja mietiskelen nit:
Vittuttaa raskaasti, kun laskeen tiilenpit.
Ja olinko se muka min,
joka seinnä tuhri?
Tuon lappeuden en tehnyt mitään,
olen ajan uhri.

Kävi akka mahaan nyt tms,
toi ton kukkapuskan.
Läksisiksi jätti eropaperit ja tuskan.
Kimppu kuihtuu pyöriin.
Huomaan ettei tällä
Jumalaa nyt missään,
piru istuu olkapall.
Ei Jumalaa nyt missään,
piru kuiskii olkapall.
Ei Jumalaa nyt missään,

piru nauraa olkapll.